

LIA ÉS OLGA

Egyszer volt, hol nem volt, az én mesémben történt, hogy egy igaz barátság kötődött.

Ez akkor kezdődött, amikor Lia kirándulni ment.

Egyszer csak meglátott egy lovat. Lia tátott szájjal nézte. Óvatosan közelebb lépett az állathoz, és finoman megsimogatta.

- Milyen puha! – szólalt meg Lia.

A ló felnyerített.

- Nyihaha, nyihaha! – és megbökte a kislányt az orrával.

- Jól van, jól van! – mondta Lia, és megdörzsölte a ló fültövét. - Tetszik neked? – kérdezte, de a lovacska így sem, úgy sem válaszolt, csak felnyerített.

- Hihihiiii... - nevetett a kislány. – Ezt egy igennek veszem.

- De, ... hol a ménesed? – kérdezte. – Talán elveszítetted a családodat?

A ló elszomorodott.

- Gyere, ne aggódj! Befogadlak! Van neved? – de a lovacska újra elkomorodott. - Ó, ó... gyere, majd én adok neked nevet!

Így hát a ló neve nem más lett, mint Olga. Olga és Lia sokat kirándultak, kalandoztak egész nap. Már estefelé járt az idő. De még úgy döntöttek, hogy kimennek a Csótóra is. Úgy vágattak a naplementében, hogy csuda. Nagyon szép volt.

Mikor már a nap majdnem lebukott a határon, hazamentek.

- Jó éjt! – suttogta Lia az ablakon kilesve, de a ló már rég aludt.

- Annyira várom a holnapot! – gondolta magában, aztán ő is álomra hajtotta a fejét a pihepuha ágyában.

A kedvesség egy igaz barátot adott Liának. Álmodjatok ilyen szépeket!